

TERARYUM

UMUT ÇALIŞAN

28 Nisan 1979 Havsa, Edirne doğumlu. İlkokul yıllarında evlerinin karşısındaki kütüphane sayesinde okumayı sevdi. İlk ve ortaokulu Havsa'da tamamladıktan sonra Edirne Teknik Lisesi Elektrik Bölümünden mezun oldu. Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesine askerden sonra başlayıp yüksek lisansını evlendikten sonra bitirdi. Hayatında bulabileceği en güzel Sevgi'liye, Ilgın ve Aral adında dünyalar tatlısı iki çocuğa sahip.

TERARYUM

UMUT ÇALIŞAN

KENT KİTAP - 187

TERARYUM

UMUT ÇALIŞAN

ISBN 978-625-95301-5-4

Yayıncı Sertifika No: 47474

© Umut Çalışan, 2025

© Lotus Yayıncılık Ltd. Şti., 2025

Bu kitabın tüm hakları Lotus Yayıncılık Limited Şirketine aittir.
İzinsiz kopyalanamaz.

Editör: Elifnaz Çelik

Baskı Tarihleri:

Birinci Baskı, Ocak 2025

İkinci Baskı, Nisan 2025

Üçüncü Baskı, Aralık 2025

Baskı-Cilt: Repar Tasarım Matbaa

Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43 Bahçelievler-
İstanbul (Sertifika no: 40675)

KENT KİTAP *

LOTUS YAYIN GRUBU

Gelemiş Mh. Kleopatra Caddesi

Patara-Kaş-Antalya

www.kentkitap.com

* **KENT KİTAP**, LOTUS Yayıncılık Limited Şirketi markasıdır.

Oğluma ve Kızıma...

Efsun, ıslak ayakları laminant parkelerin üzerinde neredeyse iz bırakmayacak kadar hafifçe süzülerek pencerenin yanındaki yerini aldı. Az önce, bugünkü son müşterisini de tatmin olmuş bir şekilde uğurlamış ve ardından duşa girmişti. Teninde dolaşan nasırlı, hoyrat dokunuşların verdiği tiksintiden ancak sıcak suyun okşamalarıyla kurtulabiliyordu. Neyse ki bugün başka randevusu yoktu ve aynı eziyeti bir kez daha çekmek zorunda kalmayacaktı.

Sırtını cama yaslayıp otel odasının içinde günün kalanında oyalanabileceği bir şeyler aradı ama bulamadı. Ne bir kitap ne eski bir fotoğraf albümü ne de başka bir şey. Cep telefonu dışında vakit öldürebileceği hiçbir şey yoktu içeride. Bir yıldır aynı odanın sürekli kiracısıydı ama burayı hiçbir zaman yaşanılabilir bir yer yapmak için uğraşmamıştı. Öyle ya! Burayı ayakta-
tayken değil, yataktayken kullanmak için kiralamıştı ve odadaki her ayrıntıyı da buna göre düzenlemişti. Bu geçici karargâh, kapıyı içerden kilitleyip gürültü patırtıyı dışarda bırakabileceği bir sığınaktan çok, parolayı doğru söyleyenin ve cebinde kilidi çevirmesine yetecek kadar parası olan herkesin istediği zaman gelmeyi kendinde hak gördüğü modern bir yolgeçen hanıydı sadece.

Gerçek kimliğine ait tek eşya yalnızca küçük bir kar küresiydi. Daha küçücük bir çocukken babasının hediye ettiği, atmaya kıyamadığı ama babasının yüzüne bakmaya utanması

gibi eline almaya çekindiği, odanın içinde olan bitene şahit olmasın diye televizyon ünitesinin altına sakladığı, karşıdan bakınca güçlkle görülebilen bir küre. İçinde yarısı karlar altında kalmış üçgen çatılı, kütükten yapılmış bir dağ evi ve hemen önünde boyu evden daha uzun bir çam ağacı vardı. Her yerde öyle çok kar var ki evin çatısı, çam ağacının iğneleri hep bembeyazdı. Yapmayı nasıl becerdilerse evin camları karanlıkta sanki içeriden birisi ışıkları açmış gibi ışıldıyordu. Hatta hep hayalini kurduğu bir çatı katı bile vardı. Dışarıda, kapının önüne dizilmiş odunlardan başka hiçbir şey yok. Bacasından duman tütmüyordu ama her nasıl oluyorsa içerisinin sıcacık olduğu daha camın dışından bile anlayabiliyordu. Hatta kimi zaman cam küreyi tutarken ellerinin ısındığını hissediyordu.

Sık sık kendini o evin içinde yaşarken hayal ederdi; tabii eskiden. Her nedense kürenin içindeki huzurlu manzaranın evin içine de yansıdığını düşünürdü. Birbirine bağırıp çağırmadan anlaşılabilen bir karı kocanın, üzerine titredikleri küçük kızları olurdu hep o evde. Ancak her seferinde kurduğu hayal yarıda kalır, annesinin çığıltıktan hallice, buyurgan ses tonu, nefret ettiği gerçekliğin boğucu dünyasına geri çekerdi onu.

Kar küresinin biraz tatlı ama daha çok hüznü veren hatıralarından sıyrılmak için televizyonun kumandasına sarıldı. Yaptığı ağır makyaj yüzünden spikerden çok, alçıdan bir heykele benzeyen kadını görünce kanalı değiştirmek istedi ama arka plandaki görüntüleri görünce duraksadı; haberlerde yine aylardır devam eden Türk-Yunan savaşından bahsediliyordu.

Onu karşıdan gören birinin asla tahmin edemeyeceği ikinci kimliği böyle bir görüntüyle karşılaştığında kendiliğinden su üstüne çıkıyor, bir anda siyasal bilimler okuduğu günlere geri dönüyordu. Ekranda akıp giden sahneleri, söylenenleri öğrenicilik yıllarında olduğu gibi ilgiyle izliyor, hayatında eline silah

almak şöyle dursun, asker kaçağı bile olması muhtemel konukların saçmalamalarını duydukça, böylesi bilgisiz insanların nasıl olup da televizyona çıkabildiklerini anlamaya çalışıyordu. Belki de asıl amaç halkı bilgilendirmek yerine oyalamak olduğu için en uygunu bu tür konuklardı.

Her iki ülke arasında ilkokulda, daha çocuk yaşlarda, hayati bir gereklilikmiş gibi aşılana ve asırlar boyu süren düşmanlık, zaman zaman küllenir gibi olsa da asla bitmemişti. “Ne kadar garip.” diye düşündü Efsun. İki ülke insanı birbirleriyle, hele ki Trakyalılarla bu kadar benzeşirken aradan geçen incecik bir çizgiden ibaret bir nehir parçası, yaşayanları dil, din, ırk olarak ayırmakla kalmıyor, aynı zamanda ölümüne düşman kılıyordu.

Hangi derste ya da hangi kitapta rastlamıştı, hatırlamıyordu; bir teori, her insanın içinde tarih öncesi zamana ait bir mağara adamının pusuya yattığını ve ortaya çıkmak için doğru zamanı kolladığını iddia ediyordu. İnsanlar, Covid-19 salgınının neden olduğu maddi kayıplar henüz tamamen telafi edilmişken ortaya çıkan Pernovus adlı virüsün, iki ülke arasındaki gizli çekişmeyi küresel ekonomik krizin etkisiyle daha da belirgin hale getirmesini şaşkınlıkla izlemişti. Öyle ki sahte olduğunu ezelden beri herkesin bildiği ama inanmış gibi yaptığı dostluk ve barış mesajlarına bile tenezzül eden yoktu. Pernovus, milyonlarca kişinin hayatını alırken geride bıraktıklarının da merhamet ve empati yeteneklerini öldürmüştü sanki. Bu yeni pandeminin ikinci yılında piyasaya sürülen aşilar, hastalığa karşı üstünlük gösterinceye kadar istisnasız herkes kendi çıkarları ya da hayatlarını korumak uğruna bugüne dek inandıkları her türlü toplumsal değeri görmezden gelmeye kolayca alışmıştı. En sonunda siyasetçiler barışçıl diplomatik manevralarla halklarını sakinleştirmeye çalışmak yerine, onları savaşmaya ikna etmenin hem daha kolay hem daha kârlı olduğunu

fark edince olan oldu. Kaldı ki büyük ülkeler açısından da Per-novus'un götürdüklerini geri getirecek tek şey, fakir ama yü-rekli halkları birbirleriyle savaştırmaktı. Ayrıca, Türkiye ve Yu-nanistan'ı birbirine düşürmek için hâlihazırda onlarca sebep varken bir yenisini bulmakla uğraşmaya da gerek yoktu.

İki ülke açık denizlerdeki hâkimiyetin kimde olduğu konu-sunda belki de yazı turayla bile çözülebilecek bir anlaşmazlık yüzünden aylardır savaşıyordu. Eğer savaş hakkındaki tek bilgi kaynağınız televizyonsa seyrettiğiniz kanala göre galip ülke de değişiyordu. Muhalif kanallara göre Türk hükümeti çoktan ka-yıplara karışmışken, diğer kanallara göre ordumuz Atina so-kaklarında geçit töreni yapıyordu. Hangi taraftan kaç kişinin, hangi silahla öldüğünün haberciler için bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey olayları takipçilerini mutlu edecek açıdan ele alabilmekti.

Efsun'un daire penceresinden gördüğü kadarıyla hükümet yanlısı kanalların söyledikleri daha doğru gibiydi. Tam olarak Atina sokaklarında Türk bayrakları dalgalanmasa da çatışma-lar Edirne sınırının ilerisinde, Yunanistan şehirlerinde devam ediyordu. Hatta savaşmayan Türkler o kadar rahatlardı ki Ka-raağaç'taki kafeler dolup taşıyor, insanlar Covid yasaklarının acısını çıkarmaya devam ediyorlardı.

Efsun, düşüncelerinden sıyrılıp bir anlığına televizyona ku-lak verince istemsiz bir kahkaha attı. Hamaset edebiyatının di-bine vuran yandaş sunucunun söylediklerine göre savaş bit-mek üzereydi. Başta Yunanistan olmak üzere tüm düşmanları-mız bir kez daha dünyada eşi benzeri görülmemiş bir yenilgiyi tatmak üzerelerdi ve biz hâlâ son sözümüzü söylememiştik. Yu-nan orduları pes etmemekte kararlılarsa birkaç gün, hatta bir-kaç saat içinde pışman olacaklardı.

Efsun'un aklına birden dün birlikte olduğu asker müşterisi geldi. Bir hayat kadını için tüm erkekler birbirinin aynısı olsa da her birini diğerlerinden farklı ve özel olduğuna inandırmak işlerinin devamlılığı açısından önemliydi. Kim ne derse desin, bu ince sanat sanıldığı kadar zor değildi; sadece seans esnasında bunu aklından çıkarmamak yeterliydi. Mesela birliğine dönmesi için acil çağrı gelen bir askerın peşinden kapıya kadar koşup küçük bir öpücüğün ardından "Beni ara." diyerek uğurlamak yeterliydi. Kim bilir birliğindeki arkadaşlarına bu anı anlatırken nasıl da böbürlenip ne kadar unutulmaz biri olduğundan bahsedecekti. Oysa ne kendi adını söylemiş ne de onun adını merak etmişti. İkisi de birbiri için Whatsapp'taki takma adlardan ibaretlerdi. Neyse ki geveze bir erkeğin hayal gücü, konu seks maceraları olduğunda boşlukları doldurmak konusunda her zaman harikalar yaratabilecek kadar geniş ve gelişmişti.

Uzaktan gelen gök gürültüsüne benzer bir ses Efsun'un dikkatini tekrar camdan dışarıya, ufka doğru vermesine neden oldu. Savaş bu kadar yakınsa bu kadar umursamaz olmayı yadırgadı bir an. Belki de son birkaç yıldır hastalık yüzünden her an ölümle iç içe yaşadıkları için insanlar ölümden korkmama gibi bir içgüdü geliştirmişlerdi. Gürültünün sebebi hakkında bir fikri olmasa da gökyüzüne doğru yükselen koyu bir bulut tabakası cephede olanlar hakkında ipucu veriyordu. İster istemez çünkü asker için endişelendi. Gece boyu "Savaşma, seviş." diyerek kıkırdamışlardı. Hayatı Efsun için çok önemli olmasa da dün akşam seviştiği birinin bugün ölmüş olma ihtimali her hâlükârda garip bir duyguydu.

Banyodan saç fırçasını alıp hafifçe araladığı camın önüne geri döndü. Üzerindeki tek giysi olan bornozunun kuşağını gevşetmiş, henüz tam olarak kurumamış bedenini serin eyle

rüzgârının okşamasına bırakmıştı. Saat 14.00'e geliyordu. Hazırlanmalı, karşıdaki alışveriş merkezine gitmeli, bir şeyler yemeli ve yeni kıyafetler almalıydı. Uzun sarı saçlarını sakince tararken kocaman mavi gözleriyle yoldan geçen insanları seyretmeye daldı. İki yıllık durgunluğun ardından Zübeyde Hanım Caddesi yeniden üniversite öğrencileriyle tıklım tıklım olmuştu. Kendisinin de üniversiteli olduğu yıllar bir kere daha geldi aklına. O zaman bambaşka bir hayatı, doğruları, hayalleri, hatta bambaşka bir adı vardı. Öte yandan, her ne kadar kendine bile itiraf etmek istemese de Efsun olduğundan beri işler pek çok açıdan çok daha yolundaydı.

Karaağaç tarafından, diğerlerinden çok daha yakınmış gibi gelen bir gümbürtüyle irkilince bornozun içine zorlukla sığdırdığı bembeyaz göğüsleri, koşmakta olan bir askerin üzerindeki el bombaları gibi sıçradı. Gözlerini patlamanın geldiği tarafa doğru çevirince gördüklerine inanamadı.

Uzaktan bakınca hortuma benzeyen, karanlık ama ismini koyamadığı bir şey insanları, ağaçları, binaları ve daha ne bulursa etrafa savurarak şehre doğru geliyordu. Her sosyal medya bağımlısının yapacağı gibi o da telefonunu alıp kamerayı açtı. Edirne, Efsun'un gözleri önünde teknolojik efektlerle çekilmiş bir film gibi yerle bir oluyordu. En son havalanmış arabaların ve motosikletlerin alev topuna dönerek alışveriş merkezinin duvarlarından içeriye girdiğini gördü. Çocuksu bir müziğe sahip o güzel yüzü korkuyla kasılınca pespembe dudaklarının arasından ince bir çığlık kaçtı. Aynı anda parçalanamamlardan korunmak için kendini yere attı ama mavi gözbebeklerinin cam kırıklarıyla dolmasına engel olamadı. Müthiş bir uğultu kulaklarını sarmıştı. El yordamıyla bir yerlere tutunarak ayağa kalkmak istedi ama bir türlü yapamadı. Sanki odadan içeriye ev sahibinden izinsiz girmiş bir yaratık vardı ve onu

saçlarından tutup yere bastırıyordu. Kan dolmuş gözlerini ellerinin tersiyle biraz olsun aralayıp bir şeyler görmeye çalıştı. İçeride metal olan ne varsa havada asılı duruyordu. Hepsi kendilerini uyandıran gizli bir çağrıyla ayaklanmış, sıradaki talimatı bekliyor gibiydi. O an elinden kurtulup diğerlerinin yanına katılmak için çırpınıp duran cep telefonunu fark etti. O da içerideki diğer eşyalar gibi havalanmak için can atıyordu ama Efsun'un korkudan kasılıp bembeyaz kesilen parmakları buna izin vermemişti. Hayatı buna bağılıymış gibi cep telefonuna tutunmuş bırakmıyordu.

Neler olduğunu öğrenebilme umuduyla telefonu biraz daha rehin tutup rastgele bir numara çevirdi. Ancak kulağına koyduğu anda telefondan patlayan şampanya şişesi mantarı gibi hafif bir ses geldi. Efsun'un kulakları öylesine uğulduyordu ki bu sesi duymamıştı bile.

Güç bela birileri yardım eder umuduyla sarıldığı telefon parampaşa olurken Efsun'un yüzünün sol yanını da beraberinde götürmüştü. Zavallı kız ne olduğunu bile anlayamadan türlü kahkahaların atıldığı, sayısız zevklerin yaşandığı yatağının kenarına yığılmış, başı sağ yanına düşüp kalmıştı. Kulağından geriye kalanların arasından kırmızı bir nehir gibi süzülen kanlar, sarı saçlarının içinden kendine yol açıp önce iri göğüslerinin çatallında birikti. Ardından göğüslerinin üzerinden atlayıp küçük bir çağlayan gibi daha da aşağıya aktı ve göbek çukurunda baktır tadında bir gölcük oluşturdu.

Yüzünde korkudan ziyade olanları anlayamamış olmanın şaşkınlığı donup kalmıştı. Daha birkaç dakika önce onlarca erkeğin uğruna ölebileceği o gözler, şimdi bizzat ölümün kendisi olmuş, anlamsız ve ani bir ecelin şaşkınlığıyla kızıl bir karanlığa takılı kalmıştı.

Kalın tabanlı botlarıyla eze eze indiği merdivenden gelen kemiklerin seslerini duymamaya çalışarak Bedesten dükkânlarının önüne indi Ayaz. Eksik basamakları kaskatı kesilmiş cecetlerle tamamlanan yarım yamalak merdiven, üzerindeki davetsiz misafirin ağırlığıyla inliyor gibiydi.

Karları gıcırdatarak ilerlemeye devam edip az ötedeki başka bir cansız bedenın yanına çöktü. Bir dizini yere yaslayıp parkın ortasındaki uyduruk süs havuzunun yanına atılmış talihsiz adamı incelemeye başladı. Beyaz tüylerle kaplı aşırı çıkık elmacık kemikleri, sivrilmiş birkaç dişi ve olması gerekenden uzun tırnaklarıyla herhangi bir transgen insandan farksızdı. Adamın sayısız çizik, kesik ve ısırıkla dolu bedenine bakarken gördüğü yaralar kendi bedenindeymiş gibi yüzünü buruşturdu. Sanki böylesi yaraların ne kadar acıtacağını biliyormuş gibi bakıyordu. Bunu yapan gerçekten vahşi bir hayvan mı yoksa kendileri gibi genetiğiyle oynanmış başka biri mi diye anlamaya çalıştı ancak başaramadı. Gerçi düşününce her iki ihtimal arasında bir fark yoktu. En azından soruşturma dosyasına ekleyebileceği bir şey bulma umuduyla kurbanın ceplerini karıştırırken yanı başında dolanan polis köpeğine “Bir şey bulabildin mi?” diye sordu. Sırtındaki mavi yeleğin üzerinde kocaman beyaz bir “P” harfi bulunan hayvan “hayır” olarak yorumlanacak bir şekilde acı acı uludu.

Köpeğin olumlu bir cevap vermesini beklememesine rağmen aldığı cevapla yüzü biraz daha buruştu. Kendi kendine mi yoksa köpeğe mi söylediği belli olmayan bir mırıltıyla “Ceplerinde de bir şey yok.” dedi.

Uyuyor gibi görünen adamın başında bir müddet sessizce bekledi. Maktulün dile gelip konuşmasını, onu kimin öldürdüğünü anlatmasını bekliyor gibiydi. Hassas kulakları her çıtırtıyı, rüzgârın savurduğu her kar tanesini, az ötede eşelenen köpeğin kar yığınlarına dalıp çıkan patilerini ve daha bir sürü detayı işitiyordu ama ölü konuşuyorsa bile onu duyamıyordu.

Hızını arttıran rüzgâr uzun, sert ve gri tüylerinin arasında uğuldayıp dururken, büyük ve buz mavisi gözlerini iyice kısıp bir detektör edasıyla tepeden tırnağa bir inceleme daha yaptı ama sonuç hâlâ sıfırdı.

Kaskatı kesilmiş bedeni yüzüstü çevirip tekrar üzerine çömeldi. “Olay Yeri İnceleme Şube Müdürlüğü” çoktan tarihe karıştığına göre kimse ona olay yerini bozduğu için kızamazdı. Ancak tek görebildiği, adamın ense çukurundan başlayıp iki omuzunun arasına kadar inen derin bir kesikti ve bu da aklındaki sorulardan herhangi birinin cevabı değildi.

Ansızın çalan telefon parkın sessizliğini bozmuştu. Duyuları bu kadar gerginken beklemediği bir yerden gelen bu sesle sıçradı ve dengesini kaybetti. Düşmemek için bir elini yere dayamak istedi ama bu sefer de omzuna kadar karın içine gömüldü. En azından etrafta onu görececek kimse olmadığına sevinip hızlıca ayağa kalktı. Üzerini silkelemeye bile zahmet etmeden üç yıldan beri giderek daha çok pençeye benzeyen elleri ve bir türlü yeterince kısa kesemediği tırnakları yüzünden zorlanarak açtığı telefonu kulağına dayadı. Elinden geldiğince kendinden emin bir ses tonuyla “Efendim, amirim.” dedi.

Çoğu zaman ses tonunu kontrol etmeye, mümkün mertebe sesini yükseltmemeye çalışıyordu. Olur da kısık sesle konuşmayı unutursa, söylediği kelimeler dudakları arasından çatallı, çatlak, kendisinin bile duymak istemediği hayvansı bir tınıyla çıkıyordu. Yine de son birkaç yılda normalin üzerinde genişleyen çene yapısı ve sivrilen dişleri nedeniyle dudaklarını toplamakta güçlük çekiyor, en ciddi söylevlerinin arasında bile istemsiz ısıklıklar havada uçuyordu. Bu değişimin nereye kadar süreceğini ve bittiğinde neye benzeyeceğini bilmemekse uykularını kaçıırıyordu.

Kötü sinyal ve ağır hava şartları yüzünden iyi çekmeyen eski model telefon, karşı tarafın sesini iletmede pek başarılı değildi. Şu aşamada hangi soruların sorulacağı, tecrübeler ve olmaz olası prosedürlerle gayet tahmin edilebilirdi. Bu yüzden parazitlerin arasından kaçıp kurtulan kesik kesik hecelerden ibaret cümleleri kolayca tamamlayıp “Evet efendim, devriye kargalar bir ceset daha bildirdi. Bu kontrol ettiğim beşinci ceset. Ancak bu seferki ciddi şekilde işkence görmüş.” dedi.

Telefondan anlaşılması güç bir cızırtı dalgası daha yükseldi.

“Hayır efendim, hiçbir şey yok. Maalesef üzerinden kimliğini tespit etmeye yarayacak bir şey çıkmadı.” Bir iki saniye boyunca karşı taraftaki adamın sıradaki sorusunu sormasını bekledi. Ardından aynı tekdüzelikte ve havanın soğuğuyla aynı doğrultuda konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

“Hayır, efendim. Tayga da bir şey bulamadı.” dedi ve onay almak istercesine hâlâ cesedin etrafını koklamakta olan köpeğe göz ucuyla baktı. Köpek tepki vermeyince tekrar telefondaki sese odaklandı.

“Mümkün ama dediğim gibi ölmeden önce epey işkence görmüş. Teşhis ettirmekte zorlanabiliriz.”

Dikkatlice karşı tarafın talimatını bekledikten sonra “Anlaşıldı.” dedi ve tam telefonu kapatacakken “Şey... Efendim... Peki, cesedi ne yapalım?” diye sordu.

Telefonun ucundan iki kelimelik bir cızırtı geldi. Ne dediği pek anlaşılamasa da muhatap “Anladım efendim, nasıl isterse-niz.” dedikten sonra telefonu kapattı.

Aynı anda çekingeng bir ses “Ayaz Komiserim!” diye seslendi. Arkasını dönünce soğuktan burnu mosmor olmuş genç bir polis, dizlerine kadar gömüldüğü karlara bata çıka kendine doğru geldiğini gördü. “Kimse bir şey görmemiş komiserim.” dedi ilerlemekte zorlanırken. Kolunda tıpkı Tayga’nın yeleşine benzeyen ve üzerinde beyaz bir “P” harfi olan mavi bir kol bandı vardı. Gelen kişinin bir polis olduğunu gösteren tek işaret buydu.

“Görseler şaşardım zaten.” diye mırıldandı Ayaz dişlerinin arasından. Sonra arkasını dönüp cesedin üzerine tekrar eğildi. Çoktan paramparça olmuş kazağın kolunu iyice yırtmaya çalışırken “Peki etrafta kavga izi, ne bileyim kan falan bir şey var mı?” diye sordu. Bu sırada ortaya çıkan çıplak kolu dikkatlice inceliyordu.

“Ben bir şey görmedim.” dedi genç polis memuru kahverengileşmeye başlamış sarkık dudaklarını şapırdatarak.

Ayaz köpeğe dönüp “Bir de sen bak.” dedikten sonra tekrar işine döndü.

Söyleneni anlayan köpek ikiletmeden Bedesten Dış Dükkânları’na doğru yönelerek gözden kaçan bir şey olup olmadığını kontrol etmeye gitti.

Biraz dikkatli bakanın iyi cins bir av köpeğine benzeteceği acemi polis merakına daha fazla karşı koyamadı.

“Kimmiş komiserim bulabildiniz mi?”

Aradığını adamın dirseğinin hemen üzerinde bulan Ayaz, “evet” anlamında başını salladı. Bulduğu şekli netleştirebilmek için iki parmağıyla deriyi gerdirerek büyötmeye çalıştı. Kim bilir belki de içinden bulundukları bu buz kaplı cehennemden kurtulmanın hayaliyle yaptırılmış bir kardelen dövmesi “Hâlâ umut var.” diye bağıırıyordu.

En sonunda “Buldum!” dedi arkasında hâlâ sorusuna cevap bekleyen acemiye. “Geçen gün ortadan kaybolan bilim adamlarından biri.”

Daha sonra doğrudu ve yüzüne şaşkın şaşkın bakan çocuğa “Hadi yardım et de cenazeyi kaldıralım.” dedi.

İki adam, birer ayağından tuttıkları cesedi kaygan zemin üzerinde zorlanmadan sürökmeye başladılar. Henüz birkaç adım atmışlardı ki “Adın neydi?” diye sordu Ayaz. Sabahtan beri bir muhabbet açılmasını dört gözle bekleyen çömez, “Oğuz!” dedi heyecanla.

“Ne hatırlıyorum biliyor musun Oğuz? Ben henüz polis değöken ve dünya şimdikinden çok ama çok daha sıcak bir yerken otopsi diye bir şey vardı. Adli tabip dedikleri biri gelir, cesetlerin içini açar ve polislere ölüm sebebinin ne olduğunu söylerdi. Hatta şanslıysalar kurbanın tırnaklarının arasından, dişlerinden ya da başka bir yerinden katilin kimliğini tespit etmeye yarayacak bir şeyler bile çıktığı olurdu. İnsan inanmakta zorlanıyor, değil mi? Şimdiyse neden öldüklerini tespit etmek bir yana dursun, hayattakilerin neden yaşamaktan vazgeçmediklerini merak ediyoruz. Birinin midesinin içinde geriye kalanlardan yola çıkarak katili yakalayabildiğini bir düşünsene! Keşke bu işe o zaman başlasaymışım. Ama yok, ben o zamanlar, yani polislerin işlerinin daha kolay olduğunda itlik, serserilik peşindeydim. Kadere bak, şimdi de serserilerin işi daha kolay ama bu

kez ben polisim. Doğru zamanda doğru yerde olmayı hiç beceremedim.”

Uğur Mumcu Parkı’ndan sürükleyerek çıkardıkları zavalıyla birlikte parkın az aşağısında bulunan Erdiñ Bildik Pasajı’nın önüne geldiler. Artık kullanılmayan pasajın içi hınca hınç cesetle doluydu. Pasajın içine girip yüklerini bırakacak bir yer aradılar. Uygun bir yer bulunca Ayaz’ın iki ayağından, Oğuz’unsu koltukaltlarından tutup havaya kaldırdıkları bilim adamını üçe kadar saydıktan sonra insan yığınlarından birinin en üstüne fırlattılar.